

Regeringen ved sine Udtalelser og Rigsdagen ved sin udtryffelige Tilslutning dertil have stadfæstet Forventningen, ligesom den naturligtvis er baseret paa alle Borgeres Eghed for Loven. Naar den nu er Spørgsmaal om, hvorledes man skulde hjælpe disse Møllere, maa jeg for det Første fremhæve et Punkt, jeg ogsaa for fremdrag, at, forsaavidt der — og det tror jeg, at jeg tør paastaae er rigtigt — forsaavidt den gives Afgifter, der i Eghed med Dværnaafgiften burde være faldne bort ved Incorporationen, men ikke ere faldne bort fra 1867, saa er det en given Ting, at disse Afgifter bør falde bort. Dernæst, naar man vil undersøge de disse Møllere endvidere paa hvilende Byrder, vil det findes, at de ere bebyrdede paa en ganske anden Maade end andre kongerigste Møllere ved Canon og mange andre Udgifter, som man ikke i Kongeriget har kjendt, og som ikke ere fremkomne ved Møllernes Kjøb af Staten alene, men ved en Sammenmelting af Stattesforholdene, saa at disse Møllere den Dag idag, afsæet fra Dværnaafgiften, ere meget mere bebyrdede med Skatter og Afgifter end de kongerigste. Jeg kan tænke mig en anden Indvending fra den ærede Minister, og den vil jeg aldeles kunne slutte mig til. Det er den: Hvorledes er det nu muligt at finde den Erstatning, som der eventuelt kan være Tale om, for nogen Tid er gaaet? Her til siger jeg, at, naar Ministeren erklærer, at han vil have Diet fæstet paa dette Punkt og undersøge denne Sag — thi jeg erkjender, at ligesaa vist som der er Mølleere, der have tabt saagodtsom hele deres Eiendom, er der andre, der ikke have tabt en Skilling. — saa er jeg tilfredsstillt og vistnok mine Medforlagsstillere med mig. I Henhold til, hvad jeg saaledes har udvillet, skal jeg altsaa rette den Forespørgsel til den ærede Indenrigsminister, om han aldeles Intet agter at foretage overfor de uheldige Forhold, Møllerne i de indlemmede flæsvigste Districter ere komne i ved Incorporationsloven af 1866.

Indenrigsministeren: Den Tvivl, jeg har haft ved at gjennemlæse den Forespørgsel, som de tre ærede Medlemmer have stillet til mig, hvad de egentlig meente, hvad

de tænkte sig, at Indenrigsministeren skulde gjøre, er heldigtvis for mig bleven løst ved en af de allerførste Ytringer i det ikke korte Foredrag af det ærede Medlem, der har gjort sig til Ordfører for Forespørgerne, idet han udtalte, at han dog forventede, at Indenrigsministeren særligt vilde gjøre sig bekendt med og nøje undersøge de paagjældende Forhold. Jeg maa altsaa antage, at det er dette, det ærede Medlem har tilsigtet, naar han har spurgt, om „den høitærede Minister aldeles Intet agter at foretage“. Med Hensyn dertil skal jeg kun svare, at det, som den ærede Ordfører ønsker skal foretages, allerede er foretaget for længe siden, og jeg tror, at den Pakke af forskjellige Erklæringer og Correspondancer, som jeg her holder i min Haand, noksom vidner om, at man ikke har været ligegyldig for at undersøge og sætte sig ind i dette Forhold. Jeg behøver neppe at minde om, at de fleste af de Anker, som det ærede Medlem fremførte, ikke paa nogen Maade kunne ramme mig, det ærede Medlem bemærkede selv, at Loven af 16de Februar 1866, som efter hans Mening kun havde vakt lidet Opmærksomhed her i Thinget, ikke er forelagt af mig. Dette er ogsaa den rene og skære Sandhed. Jeg har ikke haft nogen Indflydelse paa Forelæggelsen og Forhandlingen af denne Lov. Den Handfrihed, som det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ikke havde benyttet, ligger altsaa mellem min Tiltrædelse af Ministeriet i November 1865 og Vedtagelsen af denne Lov den 16de Februar 1866, thi det er i Virkeligheden i denne Tid, at der fornødtvis kunde have været Tale om at benytte den paa anden Maade, end den fra min Side er benyttet. Efterat Loven af 16de Februar 1866 havde faaet fast som Regel, at de kongerigste Næringsforhold fra den Tid af skulde gjøres gjældende i disse Districter, var allerede det Spørgsmaal afgjort, som det ærede Medlem dengang reiste, og som han idelig og idelig reiser. Dermed var det efter min Formening afgjort — hvilket jeg har udtalt mange Gange her i Salen — at Spørgsmaalet om en Tidsfrist for Møllerne i Eghed med, hvad der var tilstaaet de kongerigste Møllere, var Noget, som der ikke kunde være